

ΜΑΡΙΚΑ Ν. ΑΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

(Απέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 14^{ην} Ἰανουαρίου 1896)

ΠΟΙΑΝ περιφρόνησιν αισθάνομαι πρὸς τὴν ζωὴν, λέγει ὁ Γκαίτε, εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα λυρικά του ποιήματα, ὅταν βλέπω τὴν νεότητα ἀποθνήσκουσαν.

Ὡ ἀληθῶς ποία περιφρόνησις διὰ τὴν ζωὴν! Πῶς ἠσθάνθην ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀποφθέγματος, τοῦ μεγίστου ἀνδρός, μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, βαθέως, μίαν παγερὰν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, ὅταν εἶδεπα τὴν νεότητα μὲ τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς νὰ κατέρχεται εἰς τὸν τάφον.

Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐπλήσσετο αὐτὴ αὐτὴ ἢ φύσις, ὅτι προσεδά-
λετο ὁ μέγας Ἄγνωστος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὁ Κύριος τῶν
ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

Καὶ παρηκολούθουν, ἐνθυμούμαι, εἰς ἀπόστασιν, τὴν θλιβερὰν
ἐκείνην συνοδίαν, στυγνὸς ἀπὸ λύπην καὶ ἀγανάκτησιν καὶ ἠσθα-
νόμην φλογώδεις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐρρίγουν μέχρῃς ὀστέων,
ἀναλογιζόμενος τὸν χαινόντα ἐκεῖ, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν,
σκαῖον τάφον.

Λοιπὸν εἶνε ἀληθές, ἔλεγον;

Τὸ ἄνθος, τὸ πτηνόν, ὁ ἦχος, τὸ χρῶμα,—ἡ λεπτοτέρα ἐκδή-
λωσις τοῦ ἀσυλλήπτου καὶ τοῦ ὄνειρώδους, τοῦ ἐκπάγλου καὶ τοῦ
ἐφημέρου—δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ σύμβολα τῆς ζωῆς τῆς
φευγαλέας καὶ ἀνεπιστρέπτου, τῆς μαραιομένης, ἐξ ἀπίνης, νεό-
τητας, τῆς σιωπώσης, τῆς σβυνούσης, τῆς ἐξαφανιζομένης;

Ἡ ἀμυγδαλῆ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν βλέπω μακρὰν νὰ διαγράφεται
λευκὴ εἰς τὸν ὀρίζοντα, φηρίσσομα εἰς τὴν πνοὴν τοῦ σφυρίζοντος
ἀνέμου, καὶ ἀποχωριζομένη τῶν ἀνθέων τῆς παρθενίας τῆς, δὲν
εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ὠχρὰ εἰκὼν τῆς λευκοφορεμένης κόρης,
τὴν ὁποῖαν νύμφην ἀνύμφευτον συνοδεύουσι τώρα ἐκεῖ, εἰς τὰς
κλαιούσας κυπαρίσσομα, καὶ τὰς ὀδυρομένας ἰτέας; Λοιπὸν εἶνε
ἀληθές, ἔλεγον;

Καὶ ὁ νοῦς μου, ἐνῶ παρηκολούθουν μακρόθεν τὴν κηδεῖαν ἐκεί-
νην, ἀνέπλαττε τὴν νεκρὰν, ὠραῖαν πάντοτε καὶ σεμνὴν, ἀναδί-
δουσαν ὅλον τὸ ἄρωμα τῶν δέκα ἐννέα ἐτῶν καὶ τὸν ἕμνον ἐκείνον
τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητος, ὄχι ἐξητμισμένον, ἀλλὰ μεθυστικόν,
ὄχι ἄτονον, ἀλλὰ παναρομόνιον. Καὶ ἡ φαντασία ἐθερμαίνετο καὶ
ἐξήπτετο καὶ συνεπλήρου τὴν εἰκόνα καὶ ἡ ζῶσα ἐκείνη ἀγνότης
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξιδανικεύετο καὶ ἐσκόρπα ἀντὶ εὐωδίας, φῶς,
καὶ ἐμάγευε καὶ συνήραπε καὶ διελύετο ἔξαψα.—ὦ πικρὰ πλάνη!—
ὡς σκιὰ καὶ ὁ ἀνίσυχος ὀφθαλμός, μάτην τὴν ἀνεζήτηει καὶ ἐκαρ-
φῶνετο πλέον ἀκίνητος καὶ θολωμένος μακρὰν, πέραν, μέσῳ τῶν
σταυρῶν καὶ τῶν μνημάτων

Τὴν ὥραν ἐκείνην οἱ συνοδῖται ἐπέστρεψον. Ἡ ἀμφιλύκη ἐταλα-
τεύετο ἐλαφρὰ ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ παγερός νύκτιος ἄνε-
μος, ἀπὸ τοῦ Ἰμπετοῦ καὶ τῆς Πεντέλης ἀπέψυχε τὰ πάντα.

Ρίγος βαθύ με συνεκλόνισε.

Ἡ θέα τῶν ἐπιστρεφόντων, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, συνφῶδῶν, τῶν
κυλιόμενων ἀμαξῶν εἰς τὴν λευκὴν, ὡς πλάξ τάφου, ὁδόν, μοῦ
κατεξέσχισε τὴν καρδίαν.

Καὶ ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ νύμφη;

Ἔν ἡ νύμφη! δὲν ἀνῆκει πλέον εἰς αὐτοὺς.

Εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν εἰσῆλθεν, ἀμόλυντος καὶ πάναγνος—
ἀγύριστος ταξειδεύτρια!—καὶ τὴν χώραν τῶν νεκρῶν θὰ στολίσῃ
διὰ τοῦ παρθενικοῦ τῆς κάλλους.

Ἐβάδιζα πάντοτε.

Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον εὐρέθην πρὸ τοῦ νοποῦ μνήματός τῆς,

πόσα δὲν μοῦ εἶπεν ἡ ἐρημία ἐκεῖνη, ἡ ἀδιατάρακτος, ἥτις τὸ κατέθλιβεν.

Τὰ δένδρα, πλησθόμενα ὑπὸ τῶν ὀρυπτικῶν ῥιπῶν τοῦ βορρᾶ, ἐστέναζον σπαρακτικῶς καὶ ἔκλαιον, ἐνῶ συγχρόνως ἤρχετο μακρόθεν εἰς πενθίμους κρωγμοὺς τὸ θρηνώδες ἤσμα τῆς γλαυκός.

Ἐδῶ λοιπὸν κατετέθη ;

Ἐδῶ θὰ κοιμηθῆ διὰ παντός, μὲ τὸ ἀγγελικὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὰ ἄνθη τῆς παρθενίας εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τὴν λευκὴν στολὴν τοῦ γάμου, ἡ ὄνειρώδης κόρη ;

Καὶ θὰ παραστέκει πλησίον της πάντοτε ἡ κυπάρισσος ;

Καὶ θὰ τὴν σκιαζῇ μὲ τοὺς γυρτοὺς της κλώνους πάντοτε ἡ ἰτέα ;

Καὶ τὸ γνωρικὸν τοῦ μεγάλου πλάστου τοῦ Φάουστ, μοῦ ἐπανήρχετο πάλιν εἰς τὴν μνήμην καὶ ἠσθανόμην τὴν περιφρόνησιν ἐκείνην τοῦ μεγάλου σοφοῦ πρὸς τὴν ζωὴν, μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ μετὰ γαλήνης προσέβλεπον τοὺς σταυροὺς γύρω μου καὶ ἤκουον παρηγόρως τὰς μυστηριώδεις φωνὰς τῶν δένδρων, καὶ δὲν μὲ συνετέρασσε πλέον ἡ γλαύξ, ἥτις ἐξηκολούθει πάντοτε τὸ ἤσμα της.

Ἢ νῦξ ἐπήρχετο βαρεῖα, ἀλλ' ὁ νεόσκαπτος τάφος ἀπίστραπτε κάτωθεν τοῦ λευκοῦ στρώματος τῶν ἀνθῶν του. Ὁ φυσῶν ἄνεμος ἀνετέρασσε τὰ φθινοπωρινὰ του ῥόδα καὶ ἀνῆρπαζε τὰ χιονώδη πέταλα τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ ἀνερορίπιζε μίαν λευκοπόρφυρα ταινίαν εἰς τὴν ὁποίαν χρυσόγραπτον ἔλαμπε, μέσα εἰς τὸ σκιωδὸς πτερυγίζον σκότος, τὸ ὄνομα :

Μαρίκα Δηλιγιάννη.

(*Ἀθῆναι 1897*)

ΔΙΑΒΑΘΗΣ

Monsieur

Vous avez demandé de moi quelques pièces de vers, pour les insérer dans votre Galerie littéraire. En réponse à cette demande, j'avais cru pouvoir, sans trop vous exposer à la déparer, vous envoyer celles qui m'ont été inspirées par les malheurs de la Grèce, puisqu'elles avaient déjà trouvé auprès du public un bienveillant et favorable accueil ; mais il paraît que cela ne vous suffit pas ; vous en demandez d'autres ; vous désirez, dites vous, des poésies fugitives. Si vous entendez par là des pièces destinées à disparaître rapi-

Σ. Δ. Π. Σ. Ἡ τοσοῦτον συμπαθῆς συνεργασία τοῦ παρ' ἡμῖν φιλελληνικωτάτου Λογίου Γάλλου κ. **Εὐγενίου Μπριδόω**, κολακεύει ἡμᾶς ἰδιαζόντως. Οὐχὶ ἅπαξ ὁ εὐγενὴς φίλος κ. **Μπριδόω** καὶ διὰ τοῦ καλίου του ἐξεδήλωσε τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἀγάπην πρὸς τὴν ἡμετέραν Πατρίδα, ἥς ὁ ἀτυχῆς ἀγὼν ἐνέπνευσε τελευταῖον καὶ εἰς τὴν ἀλοῦσαν φιλελληνικὴν καρδίαν τοῦ εὐπαιδέτου Γαλάτου, τὰ λίαν εὐμενῶς κριθέντα ὑπὸ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, ἐκδοθέντα δὲ καὶ ἰδιαιτέρως Γαλλιστὶ τρία ἐξαιρετα ποιή-